

Nummer 13	1. Juli 1918	67. Aargang

Den kirkelige Historieskrivnings store Betydning.

Tale, holdt af Ældste Andrew Jenson i Assembly Hall, ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

(Fortsat fra Nr. 12.)

Hvis der ikke havde været gjort slige historiske Optegnelser i Oldtiden, vilde vi ikke have haft nogen Bibel. Vi vilde ikke da have haft nogen Beretning om Døberen Johannes Virksomhed eller om Jesu Kristi Liv og Gerning. Vi vilde ikke have Apostlenes Beretninger, og vi vilde kun have vage Traditioner vedrørende Kristi Kirke, som den fandtes blandt Menneskene efter Frelserens Fødsel for atten Hundrede Aar siden. Hvis der ikke havde været Historieskrivere, vilde vi ikke have haft „Mormons Bog". Vi vilde med Hensyn til Profeten Joseph Smiths Gerning ikke have kendt meget, der kunde absolut stoles paa med Hensyn til ham, men vilde kun have haft mere eller mindre korrekte Beretninger angaaende ham og hans Gerning. Med al Respekt for vore gamle Kirke-Veteraner, som vi veed er ærlige Mænd, der søger at berette interessante Enkeltheder vedrørende Profeten Joseph Smith og Kirkens første Tid, saa kan de dog ikke i Almindelighed, trods alle deres Anstrængelser, efter Hukommelsen meddele disse nøjagtig, som de hændte. Dette viser sig ikke at være muligt for dem. Deres Hukommelse tillader dem ikke at give Beretningerne fuldkommen nøjagtige. Men vi kan benytte deres Beretninger ved at sammenligne dem med de kirkelige Optegnelser, givne os af Oliver Cowdery, John Whitmer, Willard Richards, Geo. A. Smith og mange andre, lige ned til vore Dage. Jeg henleder Eders Opmærksomhed, Brødre og Søstre, til disse Ting, eftersom i vor egen Levetid mange har forsømt Nedskrivningen af personal-historiske og kirkehistoriske Optegnelser. Det synes, som om Interessen for de kirkelige Fortidsbegivenheder, eller med andre Ord, at Interessen for Kirkens historiske Udvikling i høj Grad er formindsket

hos mange; men lad mig sige, at der har aldrig siden Verdens Skabelse levet et sligt mærkværdigt Folk paa Jorden. Jeg gør ingen Undtagelser i saa Henseende. Vi har læst i Bibelen angaaende Israeliterne i det gamle Testament, og i det ny Testament angaaende de Hellige paa Kristi Tid og i de første Apostles Dage, og har læst i Mormons Bog angaaende mange andre Folk, som har dvælet paa Jordens Overflade i forskellige Tidsaldre. Alle disse Folk gennemgik deres Prøver og høstede deres Erfaringer i deres Tid og Slægt, men disse Samfunds Folkefærds Liv kom til en Afslutning i verdslig Betydning.

Det Værk, som Gud har paabegyndt i vore Dage og lader udføre i vore Dage, vil i Henhold til Forjættelserne fortsættes i al Evighed. Kristi Kirke, som blev genoprettet i disse de sidste Dage, vil som Organisation aldrig opløses, men vil bestaa i al Evighed. Den vil bestaa gennem alle kommende Tider. Det vil ske, som Præsident Woolley har sagt, at Kristi sande Kirke, som er genoprettet paa Jorden i disse de sidste Tider, vil vedblivende bestaa, efter at alle andre religiøse Samfund har ophørt at eksistere paa Jorden. Jorden i sin nuværende Skikkelse skal „forgaa", eller med andre Ord gennemgaa en radikal Forandring, naar den bliver renset ved Ild, men Jesu Kristi genoprettede Kirke skal, trods disse fysiske Jordforandringer, aldrig mere ophøre at være paa denne Jord, thi ud af og ud fra den nærværende Kirke-Organisation skal fremstaa det herlige Guds Rige, over hvilket Kristus skal regere som „Kongernes Konge og Herrernes Herre".

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord i Henseende til det Arbejde, der har været udført i de senere Aar paa Kirkens Historieskrivers Kontor, og tilføje nogle Oplysninger vedrørende, hvad Præsident Anthon H. Lund omtalte ved det første af Generalkonferencens Møder. Vi har haft meget travlt paa Historieskriverens Kontor med fra Kirkens Arkiv og andetsteds fra at samle og ordne alle Notitser og Oplysninger, som kan danne Grundlaget for en paalidelig Kirkehistorie. Nogle af os har rejst i forskellige Dele af Verden og indsamlet historiske Oplysninger i denne Hensigt, og paa disse Rejser har Tusinder af kirkelige Optegnelser og Notitser været gennemsete og meget vigtige Oplysninger været erholdte. Der har været holdt kirkelige Protokoller fra Begyndelsen af, baade i Hovedkvartererne i de forskellige Missionsdistrikter og i Zions forskellige Stifter, men i mange Tilfælde har Protokollerne været ufuldkommen førte. Endikke John Whitmer, Kirkens første Historieskriver, udførte trofast den specielle Gerning, han var beskikket til, meget længe. Han apostaserede, og da han forlod Kirken, vilde han ikke tilbagegive Protokollerne, han havde ført, til Kirkens Autoriteter. Af denne Grund var Kirken i længere Tid ikke i Besiddelse af alle Optegnelser, der angik Kirkens Folk, som havde boet i Kirtland og Missouri. Paa en af mine specielle Missioner til de østlige Stater var jeg paavirket til at rejse til et vist Sted i Missouri, hvor jeg fandt de gamle kirkehistoriske Optegnelser, Whitmer havde skrevet. Det lykkedes mig at erholde en fuld Afskrift af samme, som indeholder nogle vigtige Datoangivelser. Disse Optegnelser var vigtige i Forbindelse med de historiske Oplysninger, Kirken allerede var i Besiddelse af. Whitmers historiske Optegnelser er noget kortfattede, men de omhandler en Periode af Kirkens Historie, som vi ikke kan lære for meget angaaende. Jeg maa her til-

føje, at vi fra forskellige andre Sider har modtaget Oplysninger angaaende historiske Enkeltheder, som siden har vist sig at være meget vigtige, og dette føler jeg mig meget taknemlig for, eftersom det i flere Tilfælde nu ikke vilde være muligt for os at erholde disse Oplysninger. Mange af de Personer, som var i Live for 40—50 Aar tilbage, og som da gav os værdifulde historiske Oplysninger, er afgaaede ved Døden, og i andre Tilfælde er de gamle Optegnelser, som vi gjorde Uddrag fra, for længe siden enten bortkomne eller blevne tilintetgjorte.

Vi har bestræbt os for i vore historiske Undersøgelser at gaa tilbage til Begyndelsen. Vi har levet længe nok og arbejdet længe nok til at blive overbeviste om den Kendsgerning, at Begivenheder, som oprindelig syntes ubetydelige og uvigtige, eftersom Aarene gik, viste sig at være af største Betydning, idet ofte en „lille Aarsag har stor Virkning", og en ringe Begyndelse bringer ofte store Resultater. I Henseende til Kirkens Oprettelse var det saaledes en Ting, der i al Almindelighed ikke blev lagt Mærke til af Befolkningen i de Forenede Stater, da seks Mænd i Stilhed forsamlede sig paa Kvistværelset i Peter Whitmers Blokhus i den lille By Fayette, Seneca Amt, i New-York Stat, for paa den mindeværdige Dag den 6. April at organisere „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige"; men betragt Begivenhederne nu i Historiens Lys!

Hvor mange Tusinde af Folk er ikke nu dybt interesserede i dette lille Møde, ved hvilket Kirken, vi tilhører, var organiseret? I Begyndelsen, da Kirken kun talte saa Medlemmer, forstod de enkelte Medlemmer ofte aldeles ikke den store Fremtidsbetydning, som disse Begivenheder indenfor Kirken vilde faa. Da Brigham Young blev overbevist om Joseph Smiths guddommelige Mission og sluttede sig til Kirken, var der ingen undtagen de, som Sagen direkte angik, der lagde Mærke dertil men som Kirken voksede, og Brigham Young blev en af de største Pionerer og Ledere, som Verden har nogensinde kendt, da forstod man, at den Kendsgerning, at Brigham Young i 1832 blev overbevist om „Mormonismen"s Sandhed og sluttede sig til Kirken, blev en Begivenhed af usædvanlig stor Betydning; og saaledes er det med mange andre Ting, der har haft en tilsyneladende ubetydelig Begyndelse, men bragt store Resultater. Idet Kirkens nuværende Historieskrivere er bragte til at indse dette Forhold, er det ganske naturligt, om vi gaar dybere ind til de historiske Enkeltheder og søger at kende dem mere omfattende end Kirkens Historieskrivere før vor Tid gjorde. Vi har kendt de historiske Oplysninger, som var samlede eller nedskrevne af Historieskriverne Willard Richards og George A. Smith, og andre, og har tilføjet mange Enkeltheder, som havde været oversete af disse Mænd, eller betragtet som Tildragelser af saa lille Betydning, at de ikke var nedskrevne. Saaledes har vi fra de gamle Distrikts-Protokoller og Navnelister, og ligeledes fra de forskellige Organisationers Optegnelser, samt fra Tusinder af Breve, uddraget en Mængde Oplysninger, der ikke tidligere har været skænket megen Opmærksomhed. Vi har gennemset flere af disse gamle Breve og Dokumenter ved forskellige Lejligheder og har ogsaa paabegyndt en nøjere Undersøgelse af de kirkelige Optegnelser fra Missionsdistrikterne i hele Verden, og i nogle Tilfælde har vi maattet gøre selve Begyndelsen til en historisk Fremstilling af det kirkelige Arbejde, der har været udført

i disse forskellige Missionsdistrikter. Da jeg f. Eks. besøgte Hawaii i 1895, fandt jeg slet ingen officielle Dokumenter eller Optegnelser vedrørende denne Mission i de første ti Aar af Missionærernes Virksomhed der. Alle kirkelige Optegnelser, som havde været gjorte tidligere end Gibson-Episoden, var tabte, men vi søgte med megen Taalmodighed at komme til Kundskab angaaende, hvad der stod i Forbindelse med Missionens Paabegyndelse, fra gamle Breves Indhold og fra gamle Meddelelser i »Deseret News«, og paa denne Maade har vi samlet Notitser til Missionens Historie. Vi har nu for det historiske Arkiv fuldendt ca. 700 store Bind af Manuskript-Historie. Vi forventer ikke, at nogen af Eder nogensinde vil have Lejlighed til at gennemlæse alle disse mange historiske Optegnelser, men de er alle vigtige som Kildeskrifter. Disse Bind og de mange andre, som herefter vil blive tilføjede, omhandlende Kirkens Fremvækst i denne nye Evangelie-Husholdning, vil ligesom danne Grundlaget for det historiske Studium i Fremtiden og for al senere kirkelig Historieskrivning. Vi har skrevet historiske Notitser og gjort Datoangivelser angaaende næsten alt af Vigtighed, der har fundet Sted siden Kirkens Organisation i 1830, og vi gør fremdeles daglig historiske Optegnelser ligesaa regelmæssig, som Solen staar op og gaar ned, og i, hvad vi kalder Kirkens Historie-Journal, optegner vi daglig alle Begivenheder af historisk Betydning, der finder Sted i Verden.

Foruden dette har vi rejst ud i Verden og gjort Begyndelsen til en særskilt Historie for ethvert af Kirkens store Missionsdistrikter, der er inddelte i „Konferencer" og „Grene". I denne Hensigt har jeg personlig fuldført to Verdensomrejser. Den første Gang rejste jeg mod vest og vendte tilbage fra Østen, og „tabte" derved en Dag; men da jeg anden Gang skulde tiltræde en Verdensomrejse, rejste jeg først til Missionsdistrikterne mod øst og kom tilbage fra Vesten, og derved genvandt jeg den Dag, jeg havde „tabt" paa min første Jordomrejse. Disse Rejser var, som allerede nævnt, særlig gjorte i Kirkehistoriens Interesse. Idet jeg fulgte i Missionærernes Kølvand, lykkedes det mig at erholde mange værdifulde Oplysninger, hentet fra forskellige Kilder, og ved Siden deraf opsamlede jeg Kirkebøger og erholdt Tusinder af kirkelige Notitser. Disse Bøger blev sendte til Kirkens Hovedkvarter og er nu opbevarede i Sikkerhed i det historiske Arkiv. Mange af disse Bøger er efter min Mening værd mere end deres Vægt i Guld for Kirkens Historieskrivere og for Kirken som et Hele.

Vi har ogsaa besøgt de forskellige af Zions Stifter i historisk Øjemed, og mere eller mindre fuldstændig skrevet ethvert Kirkestifts Historie, begyndende med Organisationen af Kirtlands Kirkestift, Ohio; fremdeles Stiftet, der var oprettet i Missouri, Stifterne i Nauvoo og Illinois osv. Vi har skrevet disse forskellige Stift-Organisationers Historie lige til vor Tid, men i Særdeleshed til Slutningen af det nittende Aarhundrede. Endogsaa de sidst oprettede Stifter har vi i saa Henseende skænket vor Opmærksomhed. Vi har ikke alene beskrevet de kirkelige Stiftsorganisationer eller Stavs-Organisationer, i al Almindelighed, men vi har tillige gaaet indtil Enkeltheder i Henseende til de forskellige Sogne-Organisationer, eller Ward-Organisationer, og eftersom Zions organiserede Stifter nu omfatter ca. 800 Sogne, er det tilvisse et overordentlig

stort Arbejde, der paahviler Kirkens Historieskrivere. Vi har saaledes mere eller mindre udførlig skrevet enhver Landsbys og Nybygger-Kolonis Historie, hvor de Hellige bor i dette Bjergland, fra Mexiko mod Syd til Kanada mod Nord. Vi har ikke alene i Historieskrivningens Interesse besøgt de store Byer, men selv de mindste Landsbyer, spredte omkring mellem Bjergene, og samlet historiske Enkeltheder og gjort historiske Optegnelser angaaende alt, der staar i Forbindelse med de forskellige kirkelige Organisationer. Jeg tror, at jeg kan sige med Sandhed, at ingen kirkelig Organisation, som rækker tilbage til det nittende Aarhundrede, har været fuldstændig uomtalt, skønt i nogle Tilfælde har vi været i Stand til at give en meget bedre historisk Beretning end i andre, paa Grund af, at vi har været i Stand til at erholde bedre eller mere udførlige historiske Oplysninger.

For de fleste Sognes Vedkommende har vi givet en Beskrivelse af den kvindelige Hjælpeforening, Søndagsskolen, de unge Mænds og de unge Kvinders gensidige Uddannelses-Foreninger, for ikke at tale om Præstedøms-Kvorumerne, og Beskrivelserne bringer den historiske Traad ned til Slutningen af det nittende Aarhundrede. Saaledes har vi været i Stand til at anføre Navnene paa de trofaste Medlemmer af Kirken, som har arbejdet i de forskellige Kvorumer og kirkelige Organisationer fra Begyndelsen af. Under Udførelsen af dette omfattende Arbejde har det været vor Hovedopgave at udfinde de nøjagtige Datoer, da de forskellige Begivenheder har fundet Sted, saa at vi kunde give historiske Meddelelser, der er absolut paalidelige i alle Enkeltheder. Men vi vil ikke være tilfredse med vort Arbejde, førend vi har aflagt endnu et Besøg i alle Stifter og Kirkesogne og haft Lejlighed til at oplæse for dem, som har levet længst i disse forskellige Stifter, og for alle, som er interesserede i Sagen, hvad vi har skrevet, for at enhver Fejl og Unøjagtighed i Beskrivelsen kan blive rettet. I dette vort næste Besøg haaber vi, at alle vil bistaa os paa det bedste. Lad ingen, hvor travlt de end har med andre Ting, lade Lejligheden gaa forbi til at faa mulige Fejl i Manuskrift-Optegnelserne rettede, men kom os til Hjælp og Bistand, saa at de historiske Beretninger kan blive korrekte i alle Enkeltheder, saa vidt muligt.

I vort Revisionsarbejde ønsker vi strængt at paase, at ingen fejlagtige Navneangivelser skal blive gjorte. Vi møder mange Vanskeligheder i saa Henseende, saa ens Haar kan næsten blive graat derved. Lad mig antyde, hvilke Vanskeligheder vi i saa Henseende møder.

Som vi veed, omhandler den hele kirkelige Historieskrivning de Mænds og Kvinders Handlinger og Erfaringer, som har taget mere eller mindre Del i offentlige Affærer, baade hjemme og ude i Verden. Vi har søgt fra de mange, ofte meget kortfattede Notitser, som er blevne os givne, at udfinde alle vedkommendes fulde Navn; men dette er ofte meget vanskeligt paa Grund af de mange Navneforkortelser og Navneforandringer, forandret Skrivemaade, osv. Det er ofte vanskeligt iblandt Navneangivelserne at kunne sige, om et vist angivet, enkelt Navn er vedkommendes rette Navn, hvad enten Fornavn eller Efternavn, eller om det skulde være et Tilnavn eller Kælenavn, osv. Mange Folk skriver selv deres Navn paa forskellig Maade, saa det bliver vildledende. Mange Folk forandrer Stavemaaden af deres Navn efter at være komne til

Amerika, og skriver deres Navn efter engelsk Stavemaade. Atter andre tager et nyt Efternavn, og alt dette er meget vildledende. Disse Navneforandringer eller forandrede Skrivemaader har forvoldt Historieskriverne megen Hovedbrud og Fortrædelighed. Vi har ofte mødt sammen med Mænd, der har været kendt som Missionærer under et andet Navn end det Navn, de bliver kaldt her hjemme. Dette er meget forvirrende. Enhver skulde erkyndige sig om, at hans eller hendes Navn i Kirkens Bøger er anført korrekt, med samme Forbogstaver og samme Stavemaade, osv. Saa, Brødre, tillad ikke at nogen giver Eder andre Navne end Eders rigtige Navn, og paase, at Eders Navn altid bliver betegnet med de rigtige Forbogstaver, og at Efternavnet bliver stavet rigtigt. Der burde ikke være den mindste Afvigelse i den Maade, ens Navn bliver skrevet paa, og ens fulde Navn bør ofte for Fuldstændighedens Skyld anføres, i hvert Fald i offentlige Dokumenter, det Navn, der blev os givet som Børn. At Eders Navn altid bliver skrevet rigtigt, kan være af langt større Betydning for Eder, end I maaske tænker. Et Navns Stavemaade er af stor Betydning, for at vi kan være kendte individuelt. Med Hensyn til Navneforkortelser og Navneomskrivninger er Englænderne og Amerikanerne slemme. Der skulde ikke blive skrevet „Harry" i Stedet for Henry, „Lizzie" i Stedet for Elizabeth, „Bob" i Stedet for Robert, „Dick" for Richards, „Polly" for Mary, „Joe" for Joseph, „Jno" for John, osv. Vi kan ikke lide at se det smukke svenske Navn Søberg „oversat" og forandret til „Seamountain", eller Navnet Jørgensen forandret til „Yorgason". De Medlemmer af Kirken, som er emigrerede hertil fra Tyskland, de skandinaviske Lande, Holland eller andre fremmede Lande, bør, som en almindelig Regel at følge, ikke gøre nogen Forandring i den Maade, paa hvilken de staver deres Navn, og heller ikke forandre Udtalen af samme, hvis engelsktalende Folk kan udtale Navnet. Dette er nødvendigt, for at de kan være kendte, og for de historiske Optegnelsers Skyld. Hvor mange Stillinger vi end har haft i Kirken, eller hvor meget godt vi end har gjort i Livet, saa risikerer vi dog, at vi ikke her i Livet høster Anerkendelse derfor paa Historiens Blade, undtagen Handlingerne, vi har udført, bliver rapporterede i vort rette Navn.

Til Slut ønsker jeg at paaminde Eder om Vigtigheden af, at enhver for sig nedskriver, naar alle vigtige Begivenheder, forbundne med Eders personlige Liv, har funden Sted. Altsaa, vi maa gøre personlige Optegnelser. De offentlige Protokoller er i mange Tilfælde vel førte, vel tagne Vare paa, men i andre Tilfælde har Bogføringen været skødesløs, og Bøgerne ikke tagne Vare paa. Saadanne Tilfælde viser den store Nødvendighed af at gøre personlige Optegnelser, hvorfra Oplysninger kan hentes. Hvis vi har været kaldte af Herren til at arbejde i hans Vingaard og saaledes nydt det store Privilegium at være medvirkende i det store evangeliske Arbejde, Herren lader udføre i vore Dage, er det kun rigtigt, at vor Gerning bliver offentligt anerkendt. Jeg vil derfor henstille til Eder, Brødre og Søstre, at I ikke af Beskedenhed undlader at nedskrive Eders egen Historie. Idet jeg siger dette, appellerer jeg til alle I, som er gamle nok til at forstaa, hvad jeg mener. Erindrer Talemaaden, at, „hvad Du gør selv, er sikker, men at stole paa andre er usikker", eller, som en anden Talemaade lyder: „Stol paa

Dig selv og ikke paa andre." Det har ogsaa med Rette været sagt, at, „hvis Livet er værd at leve, er de Handlinger, vi udfører, mens vort jordiske Liv varer, ogsaa værd at blive nedskrevne". Saa lad os gøre vore personlige Optegnelser. Hvis I ikke kan føre Dagbog, som nogle af os næsten hele vort Liv har gjort, saa nedskriv i det mindste de mest vigtige Begivenheder, der staar i Forbindelse med Eders Liv. Nogle af I gamle Veteraner, som jeg ser foran mig, vil ligesom jeg selv forlade denne jordiske Skueplads inden ret længe, men før I gaar hinsides, da nedskriv nogle af de Erfaringer, I har haft, med godt Blæk og paa godt Papir, saa samme kan blive overgivet til Eders Efterkommere. Dette vil paa en mere fuldkommen Maade end et dyrt Stenmonument bringe Eder til Eders Efterkommeres Erindring, og derved kan det blive sagt om Eder ligesom om Abel: „Skønt død, taler han dog."

Sammen med vore andre Pligter, Brødre og Søstre, lad os erindre den store Vigtighed af, at vi gør de personal-historiske Optegnelser, jeg har omtalt. Lad os ikke i Travlheden være for beskedne, eller forsømmelige, saa at vi undlader at gøre Optegnelser og nedskrive de vigtigste af de Ting, som Herren har tilladt os at udføre i Forbindelse med hans store Sidste-Dages Værk. Jeg tror, det er rigtigt og nødvendigt, at vi overkommer vor Undselighed og nedskriver alle vigtige Tildragelser, der staar i Forbindelse med vort eget, personlige Liv. Vi bør ikke udelukkende fæste Tillid til, at Himlens Engle i Tavshed nedskriver enhver af vore Handlinger; og vi maa forøvrigt erindre, at vi dødelige ikke har Adgang til de himmelske Optegnelser.

Profeten Joseph Smith sagde i et af sine Breve til Kirken: „Hvad I optegne paa Jorden, skal vorde optegnet i Himlen, og hvad I ikke optegne paa Jorden, skal ikke vorde optegnet i Himlen." (Pagt. Bog, 128 : 8.) Medens disse Ord oprindelig var skrevne vedrørende Daab for de døde, tænker jeg, at disse Ord lige saa vel gælder med Hensyn til Protokolleringen af andre evangeliske Handlinger.

Brødre og Søstre! Bestræb Eder derfor for at nedskrive og bogføre alle vigtige Tildragelser, der staar i Forbindelse med Eders Livsgerning, og søg at være akkurate Historieskrivere, ikke forglemmende, at vi bør stedse leve vort Liv, saa at de Gerninger, vi udfører i Livet, er værd at nedskrive. Gud velsigne Eder! Amen.

„Maud"-Ekspeditionen. Roald Amundsen, den bekendte modige Sydpolsopdager, lettede Tirsdag den 25. Juni Anker i Kristianiafjorden for med sin Ekspedition at paabegynde Sejladsen mod de arktiske Egne. Skibet, der fører Ekspeditionen, bærer den norske Dronnings Navn. Efter Rejseplanen forventer Ekspeditionen ikke at kunne være tilbage før om tre eller fire Aar, eftersom Ekspeditionen i høj Grad vil blive afhængig af Drivisens Bevægelses-Hastighed.

Kirken tømmer sine Forraadskamre til Fordel for de Forenede Staters Regering.

Nedenstaaende Telegram fra Washington var at læse i de fleste københavnske Dagblade, saa vel som i mange Provinsblade for den 14. og 15. Juni, og er uden Tvivl bleven lagt Mærke til af den største Del af Landets Befolkning her i Danmark.

„Washington, den 13. Juni.

Levnedsmiddelministeriet meddeler, at Mormonkirken i Utah har overdraget hele Indholdet af sine Kornkamre til De Forenede Staters Levnedsmiddeladministration.

Overdragelsen omfatter over 1/4 Million Bushels Hvede.

Denne Reservebeholdning af Korn er tilvejebragt i Henhold til den Tiendepraksis, hvorefter de landbrugsdyrkende Medlemmer af Kirken yder en Tiendedel af deres Høstudbytte til Kirken til Beskyttelse mod en mulig Hungersnød. Der er aldrig tidligere noget, der har faaet Lov til at gribe ind i Indsamlingen og Opbevaringen af denne Reserve; men nu, da Regeringen var i Krig, havde Kirken besluttet at feje sine Kornkamre rene for Hvede." („R. B.")

For os, der virker her i disse Lande som Missionærer for „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", og som har vort Hjem blandt „Mormonerne", kom Telegrammet meget tilpas som en udmærket Meddelelse til Offentligheden, da Telegrammets Indhold viser vor Kirkes Lederes og Kirkens Medlemmers rette Sindelag, naar det gælder at støtte en god og ædel Sag, samt at gøre Opofrelser for vore Medmennesker; og Meddelelsen beviser samtidig paa en træffende Maade Ynkeligheden af slige Paastande, som den, der den 18. Juni var fremført eller citeret i „Haslev Folketidende", at Kirkens Lærdomme leder til „sjælefordærvende Vildfarelse", som den dansk-lutherske Præst i Saltsøstaden og hans Medhjælpere skal frelse „Mormonerne" ud af. Vi spørger beskedent: Er det „sjælefordærvende" at hjælpe til at frelse vore Medmennesker fra Hungersnøden?

Vore Modstandere, som læser Telegrammet, vil maaske sige: „Her ser man, hvorledes Mormonerne undertrykkes og tvinges til at give af sine Ejendele til deres Profeter" osv. Vi tillader os imidlertid at bemærke, at Tiendeloven er aldeles ingen Tvangslov, da den henhører under Evangeliet, der, som Apostelen Jakob siger, er „Frihedens fuldkomne Lov"; og Tiendeloven eller Tiendeprincippet staar det jo forøvrigt alle Mennesker og Nationer frit for at praktisere. Tienden er en Afgift til Herren, som i sin Miskundhed lader sine Børn bo paa denne sin „Fodskammel". Det i det anførte Telegram nævnte store Hvedelager, som „Mormonerne" har overladt til de Forenede Staters Regering, er ganske rigtig tilvejebragt formedelst Adlydelsen og Efterlevelsen af den Lov, som Herren paa Sinaj Bjerg befalede Moses at give til Israels Børn. Befalingen lyder: „Og al Tiende af Landet, af Jordens Sæd og Træers Frugt, hører Herren til, den er helliget for Herren." (3. Moseb. 27 : 30.)

I anden Krønikernes Bog, 31. Kap., findes en meget interessant og belærende Beskrivelse angaaende, hvorledes Herren i rig Grad velsignede Israels Folk i timelig i Henseende i Kong Ezekias Tid, fordi de efterlevede Tiendeloven. Vi anbefaler alle at læse den samlede Be-

retning fra det fjerde til det tolvte Vers i en og tredivte Kapitel, hvor der blandt andet berettes: „Siden man begyndte med at bringe Gaven til Herrens Hus, have vi ædt og ere blevne mætte, og vi have levnet i Mængde; thi Herren har velsignet sit Folk, saa at denne Mængde er bleven tilovers. Da sagde Ezekias, at man skulde indrette Kamre i Herrens Hus, og de indrettede dem. Og de bragte Gaven og Tienden og de helligede Ting trolig derind."

Saa længe Israels Børn saaledes efterlevede Herrens Lov og efterkom de Skikke, han havde givet dem, nød de hans Velsignelser i stort Maal, idet Herren gav Jorden Regn i den rette Tid; og den gav sin Grøde, og Træerne paa Marken gav deres Frugt, i Overensstemmelse med Forjættelsen, som Herren havde givet dem. (Se 3. Moseb., 26. Kap., og 5. Moseb., 28. Kapitel.) Ifølge Herrens Løfte boede de trygt i deres Land, saalænge de efterlevede de Bud, som Herren havde givet dem, thi der var Fred og Ro, og der var ingen til at forfærde dem; de vilde Dyr forsvandt fra deres Land, og intet Sværd blev udrakt efter dem. Herren anerkendte dem; thi han vandrede med dem; han var deres Gud, og de var hans Folk. Men da Israel vendte sig bort fra Herrens Bud og ikke længere gav Agt paa hans Befalinger, men vandrede paa vrange og fordærvelige Veje, da vendte Herren ogsaa sit Ansigt fra dem. De saaede deres Sæd forgæves, thi Jorden gav ikke længere sin Grøde. Deres Fjender kom over dem og opaad deres saa Levnetsmidler; de flyede, skønt ingen forfulgte dem; deres Styrkes Hovmod blev brudt; Herren hørte ikke længere deres Bønner, idet Himmelen blev som Jern og Jorden som Kobber, og Guds Svar var ikke at erholde. Formedelst deres Afvigelser fra Herrens Bud og den grusomme Synd, Føderne begik ved at nagle ham til Korset, der kom som deres Konge og Beskytter, og alle Menneskers Frelser, kom Tiden, da de maatte selv tømme det bitre Bæger, idet de paa Grund af Hungerens Grusomhed mættede sig paa deres Sønners og Døtres Kød. Deres Ejendomsland blev lagt øde, medens de selv samt deres Efterkommere har færdedes blandt Hedningerne til denne Dag. Dette som Bevis paa Guds Mishag mod dem, der forkaster og ringeagter hans Bud.

Alle, som tror, hvad der staar skrevet i den gode, gamle Lovbog, Bibelen, og alle, der bekender sig til Kristendommen, bør vide, at Tiendeloven ikke er nogen ny Anordning, der er paabegyndt af „Mormonerne", men naar som helst Herren har haft et Folk paa Jorden, som han har anerkendt, er denne Lov bleven lært og praktiseret. For visse enkelte Personer, der kun har lidt Tillid til de Forjættelser, der er knyttede til samme, er Tiendeloven muligvis en haard Prøvesten, og det er muligt, at den ogsaa er en Anstødssten for nogle, idet den kræver lidt Opofrelse af timelige Midler.

Frelseren sagde til den unge Karl: „Vil Du være fuldkommen, da gak hen, sælg, hvad Du har, og giv de fattige det, og Du skal have et Liggendefæ i Himmelen; og kom og følg mig!" Dette synes at have været for meget af et Offer for den unge Mand at gøre, da han gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

De Sidste-Dages Hellige forkynder, at „en Religion, som ikke kræver Opofrelse af alt, har aldrig haft tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og Saliggørelse fornødne Tro; thi fra Menneskets

første Tilværelse af kunde den til Liv og Saliggørelse nødvendige Tro aldrig erholdes uden Opofrelse af alt jordisk".

Herren gav Israel en stræng Irettesættelse ved Profeten Malakias, fordi de ringeagtede Tiendeloven. Herren talte følgende Ord til Folket gennem Profeten:

„Vender om til mig, og jeg vil vende om til Eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige: hvori skulle vi vende om? Mon et Menneske tør bedrage Gud? Thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget Dig? Med Tiende og Afgiften! Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja det hele Folk bedrager mig. Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over Eder i Overmaal." (Mal. 3 : 7—10.)

Tiendeloven er aldrig bleven ophævet eller tilbagekaldt, men blev derimod stadfæstet ved Frelserens egen Mund, idet han sagde: „Disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre." (Math. 23 : 23.)

Ligesom andre af Budene, henhørende til „Frihedens fuldkomne Lov", er blevne forandrede og tilsidesatte af Menneskene, saaledes er ogsaa Loven angaaende Tiende bleven tilsidesat. Profeten Esaias siger:

„Herren har talet dette Ord: Landet sørger; det forsmægter; Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de høje blandt Folket i Landet er blevne afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet." (Es. 24 : 4, 5.)

Da Profeten Joseph Smith ved guddommelig Fuldmagt oprettede Kristi sande Kirke i de sidste Dage, blev Loven om Tiende ogsaa givet til hans Folk. (Se Pagt. B. 119. Kap.) Det er ved Lydighed til Lov, at de sidste Dages Israel nyder saa store Velsignelser; thi, som vi læser hos Esaias: „Ørkenen og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose." (Es. 35 : 1.) Denne Profetis Opfyldelse beretter Nyhedsbladene i vore Dage om, uden at de selv lægger Mærke dertil eller veed derom. Det lille, foragtede og forfulgte Folk, de Sidste-Dages Hellige, der i Amerika formedelst deres Tro blev drevne ud i den vilde, ubeboede Ørken, uden at ret mange i det store Frihedens Land udrakte en hjælpende Haand til dem, da de var i Nød og udsatte for Hungersnødens grusomme Rædsler, viser nu de Forenede Stater, den Nation, under hvis skønne Friheds Banner de lever og trives, og hvis herlige politiske Frihedsforfatning de højlig respekterer, et af de smukkeste Eksempler paa Opofrelse og sand Menneskekærlighed, som kan fremvises, idet de deler deres Korn med de mange, hvis Brød er beskaaret, saa kun med Nød de mange sultne Munde kan mættes. Mon det ikke vilde være en god Ting for alle andre Kirkesamfund og Nationer at følge „Mormonernes" Eksempel i Henseende til at indrette Forraadskamre og fylde disse med Korn, for derved bedre at være i Stand til at møde trange Tider og beskytte Folket mod en mulig Hungersnød. „Mormonerne" gaar foran og viser Vejen; lad andre følge deres Eksempel.

Med Profeten Esaias Ord vil vi sige: „Hører, I Himle! og Du Jord, mærk, thi Herren har talet!" Kristi sande Kirke er atter

paa Jorden, og vel for dem, der ikke med Forsæt tillukker sine Øjne for det, som finder Sted. Vel for dem, der ikke tilstopper deres Ører, saa de ikke kan høre det Budskab, der bliver forkyndt for dem af Guds bemyndigede Tjenere. Vi formaner alle Mennesker til at give Agt paa Bibelens Profetier og paa de nulevende Apostles og Profeters Ord, og adlyde Herrens Befalinger, som de er givne til os ved Aabenbaring fra det høje, thi kun derved kan vi have Gud og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, til Ven, og opnaa en evig Frelse i Guds Herlighedsrige. Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencen i København.

Forud for Konferencens Afholdelse blev der Fredag Aften den 5. April afholdt en meget vellykket Aftenunderholdning. Koret sang forskellige smukke Anthemer, ligesom et Par Kvartetnumre og nogle Soloer og Musiknumre blev givne.

Efter Aftenunderholdningens Slutning indbød Missionspræsident Hans J. Christiansen de tilstedeværende fremmede til at overvære Konferencemøderne de følgende Dage.

De enkelte Konferencemøder vil blive refererede særskilt.

Grensforstandernes Rapportmøde Lørdag Aften den 6. April 1918.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 18 i Korbogen og Bøn af Ældste Fred. H. Heese. Efter Afsyngelse af en anden Salme bød Præsident Christiansen de tilstedeværende velkommen. Han udtalte Haabet om, at alle, som kom tilstede ved Konferencemøderne, maatte nyde en rig Grad af Guds Aands Inspiration. Han fremhævede, at det var lige 88 Aar siden, Kirken blev organiseret, og den hellige Nadver blev administreret for første Gang af guddommelig bemyndigede Mænd, efter at den sande Kristi Kirke ikke havde været at finde paa Jorden i ca. halvandet Tusinde Aar. Ved Mødet, hvor „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" blev organiseret, blev de tilstedeværende faa døbte Hellige paavirket ved Guds Aand og profeterede med Hensyn til Herrens paabegyndte Værk, og flere blev tillagte Kirken ved Daab. Præsident Christiansen oplæste fra Pagtens Bog angaaende Kirkens Oprettelse og sagde, at de, som adlød Evangeliets Budskab, skulde arve det evige Livs Krone, hvorimod de, som modstod Evangeliet, vilde paadrage sig Fordømmelse. Præsident Christiansen omtalte det store Indsamlingsværk, der havde været knyttet til Evangeliets Forkyndelse, og udtalte sin Taknemmelighed til Herren for sine trofaste Medarbejdere. Han bad, at Herrens Fred og Velsignelse maatte blive alle til Del, og at vi alle maatte være i Besiddelse af en ydmyg Aand, saa vi kunde bære over med hinanden og holde vor Saligheds-fjende borte fra os.

Sangen: „Evigheds Pagt" blev nu sungen.

Eftersom Forstanderne for henholdsvis Bornholms Gren og Sydvest-Sjællands Gren ikke kunde være tilstede, men havde indsendt

deres skrevne Rapporter, oplæste Præsident Christiansen Hovedpunkterne i samme. Forstanderen for Nordøst-Sjællands Gren, Ældste Orla Nielsen, afgav derpaa sin Rapport. Han sagde, at mange Søskende i Grenen beklagede, at de ikke kunde komme tilstede ved Konference-Møderne, men deres Tanker var hos os. Han var Herren meget taknemmelig for det Privilegium, han havde, at virke i Herrens Vingaard, hvorvel han vidste, at det kirkelige Arbejde, han udførte ved Siden af sit daglige Arbejde, ikke var særlig omfattende. Han omtalte det Haab, at det snart maatte blive muligt, at der kunde komme flere Missionærer her til Landet igen. Han bragte en Hilsen fra Søskende i sit Distrikt.

Præsident Christiansen omtalte, hvorledes han paa sin første Mission havde virket i Nordøst-Sjællands Gren og døbt flere der. Han oplæste dernæst Ældste Peter Hansens Rapport over Missionsarbejdet, der var udført i Nordvest-Sjællands Gren, hvor han havde virket sammen med Ældste Ammon M. Poulsen. Ældste Peter Hansen var lige hjemrejst til Amerika. Ældste Poulsen rapporterede angaaende de Besøg, han, sammen med Ældste Hansen, havde aflagt blandt Søskende og fremmede, særlig i Nordvest-Sjællands Gren. Han var glad ved at have fundet flere af sin Slægt, som han havde besøgt. Ældste Arwell L. McKay, der havde virket paa Konferencekontoret og som besøgende Ældste i København, udtalte sig angaaende sin Virksomhed og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 58 og Bøn af Ældste Julius Tronier.

Søndagsskolens Konferencemøde den 7. April.

Efter nogle indledende Bemærkninger af Missionspræsident Hans J. Christiansen, som bød de tilstedeværende Søskende og fremmede velkommen, blev Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen", sungen, hvorefter Ældste Aage M. Kalmar holdt Indledningsbønnen. Sangen: „Samler Solskin", blev nu sungen.

Præsident Christiansen sagde, at han glædedes ved at se saa mange tilstede ved Søndagsskolens Konferencemøde, hvor saa mange Børn i Uskyldsalderen var tilstede, Børn, som er beskyttede af Herrens Engle, og hvilke Engles Indflydelse ogsaa vi som voksne kan være i Besiddelse af, hvis vi er oprigtige som Børn og trofast tjener Herren.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, omtalte Søndagsskolens vigtige Gerning og sagde, at Lærerne og Lærerinderne havde bestræbt sig for i Ydmyghed at undervise Børnene angaaende Kristi Evangeliums Principper, saa de med god Samvittighed kunde staa til Regnskab overfor Børnenes Forældre og overfor Herren. Han gav Skolens Halvaarsrapport og formanede de, som var Forældre, til ikke at undlade at sende deres Børn til Søndagsskolen, hvor de selv kunde modtage Undervisning i Søndagsskolens teologiske Klasse for voksne. Der var 27 voksne i den teologiske Klasse, 72 Børn indskrevne i Skolen, og gennemsnitlig 75 pCt. af dette Antal var tilstede hver Søndag. Han udtalte sig angaaende Undervisningen, der blev givet i Søndagsskolen. Han gav ogsaa den financielle Rapport, der udviste,

at der til Juletræet og i andre Bidrag var indkommen 229 Kr. 19 Øre gennem Vinteren.

Klasselektierne blev derefter givne, og det specielle Program udført. Børnene besvarede de til dem stillede Spørgsmaal paa udmærket Maade og udførte de specielle Programnumre særdeles godt. Tre Medlemmer af den teologiske Klasse forklarede fra Mormons Bog af Ypperstepræsten Alma den andens Virksomhed som Overdommer blandt Nephis og Zarahemlas Folk.

Søndagsskolens Bestyrer takkede alle, som havde virket i Søndagsskolen, for det gode Arbejde, de havde udført, og takkede Børnene for den Opmærksomhed og Villighed til at lære, de havde udvist i Undervisningstimerne. Han foreslog, at Søster Bothilde Jørgensen Mikkelsen blev løst som Lærerinde i tredie Klasse, med Tilkendegivelse af Tak for det gode Arbejde, hun havde udført; ligeledes, at Broder Albert Hansen, der en kort Tid havde virket i Søndagsskolen, blev løst, med Tak for udført Arbejde. Disse Forslag blev enstemmig vedtagne.

Præsident Hans J. Christiansen takkede alle, som havde medvirket ved Skoleundervisningen. Han haabede, det vilde blive muligt for Skolen at overvinde opstaaende Vanskeligheder. Han udtalte, at Børnene i Søndagsskolen indsugede Evangeliets Sødme, og Evangeliets Sædekorn blev i Søndagsskolen nedlagt i de unges Hjerter. Herrens Engle nedskrev i de himmelske Arkiver de gode Gerninger, som hans Tjenere og Tjenerinder udførte her paa Jorden, og Forældre burde være de Mænd og Kvinder meget taknemmelige, som i Søndagsskolen underviste deres Børn i Evangeliets hellige Lærdomme. Han foreslog Søndagsskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse, som følger: Ældste Jens P. Hansen som Bestyrer, med Ældsterne Aage M. Kalmar og Julius Tronier som henholdsvis første og anden Raadgiver; Sofie Kalmar som Sekretær; Karla Hansen som assisterende Sekretær; Poula Sørensen som Organist; Ingeborg J. Sørensen som assisterende Organist; Fred H. Heese som Korleder og Kasserer; Ole C. Petersen som Dørvogter. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Mødet sluttedes med Affyngelse af Sangen: „Der er Skønhed her paa Jord“ og Taksigelse af Ældste Julius Tronier.

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med Affyngelse af Sangen Nr. 113 i Salmebogen og Bøn af Ældste Ammon M. Poulsen. Efter nogle indledende Bemærkninger af Missionspræsident Christiansen blev Nadveren administreret til Kirkens Medlemmer af Aage M. Kalmar og Julius Tronier.

Efter Affyngelsen af de tre første Vers af Salme Nr. 7 omtalte Missionspræsidenten, at der ligeledes blev afholdt Konference i Salt Lake City. Han fremholdt, at den Tid nærmede sig, da Jesus Kristus som „Kongernes Konge“ vilde vende tilbage til Jorden og oprette den tusindaarige Fredsregering. Han omtalte, hvorledes en Venskabsring er et passende Symbol paa Guds uendelige Kærlighed. Vi maa stadig vogte os selv, at vor indbyrdes Kærlighed ikke afkøles, men at den giver sig Udtryk i gensidig Bistand og Retfærdighedens Gerninger.

Vor Kærlighed til Gud maa vise sig i, som Skriften lærer, „at vi holder hans Bud“. Naar vi gør dette, vil Kærlighedens Magt række ud over Timelighedens Verden og ind i de evige Verdener. Ældste Orla Nielsen udtrykte sin overvættes Glæde ved at tilhøre Kristi sande Kirke. Han talte ud fra Ordene i Kristi Bjergprædiken: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed“, og fremholdt de dybe evangeliske Sandheder, der er forbundne med denne Befaling, og hvilke herlige Forjættelser, der er knyttede til Jagttagelsen af samme. Søgte vi Livslykken paa anden Vis, vilde vi blive bedrøvelig skuffede. Sangen Nr. 96 i Korbogen blev sungen.

Ældste Arwell L. McKay talte derpaa. Han sagde, at for klart at kunne forstaa Evangeliets Principper maa vi være vejledte ved Guds Aand. I Tanken kunde han høre Præsident Joseph F. Smith og Kirkens ledende Ældster tale til de Hellige ved Generalkonferencen i Salt Lake City. samtidig Konferencen afholdtes i København. Han kunde i Tanken høre ham formane de unge Mænd, der var indkaldte til at være Soldater, til at leve et rent og helligt Liv; fremdeles, at Forældre maa tage vel Vare paa de Børn, som Gud har givet dem. Han omtalte den store Nødvendighed af, at de Hellige havde indbyrdes Kærlighed til hinanden. Han bad, at Herren vilde give alle Visdom og Styrke til at gøre det gode og handle i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme.

Præsident Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, som vedtaget ved Generalkonferencen i Salt Lake City. Fremdeles, at George F. Richards, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, blev opholdt som Præsident over den europæiske Mission; at Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission, samt som Konferencepræsident over Københavns Konf.; at Ældste Niels F. Green blev opholdt som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“; at Fred H. Heese blev opholdt som Missionssekretær; at Arwell L. McKay blev opholdt som Konferencesekretær og Missionær i København, og at Ammon M. Poulsen blev opholdt som Missionær i Grenene udenfor København. Disse Forslag blev enstemmig vedtagne. Fremdeles blev det foreslaaet, at Ældste Orla Nielsen blev opholdt som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren; at Carl C. Nielsen blev opholdt som Forstander over Sydvest-Sjællands Gren, og at Carl Andersen blev opholdt som Forstander over Bornholms Gren; fremdeles, at Ældste Fred H. Heese blev opholdt som Leder for Sangkoret; Poula Sørensen som Organist og Niels Henriksen som assisterende Organist, og at alle Sangkorets Medlemmer blev opholdte. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 255 og Taksigelse af Chr. W. Hall.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af en Sang og Bøn af Ældste Søren C. Petersen. Derefter blev Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv“, sungen. Ældste Niels F. Green talte angaaende den logiske Forbindelse, der var mellem Evangeliets Principper, og henviste til den Kraft, der var forbunden med Evangeliets Ordinancer. Nr. 208 i Korbogen blev

sungen, hvorefter Ældste Fred H. Heese omtalte, hvorledes Evangeliets Lærdomme var i Harmoni med videnskabelige Sandheder. Han bevidnede, at Joseph Smith var Guds Tjener, og fremholdt med Hensyn til Mormons Bog, at denne Bog var oversat af Joseph Smith ved Guds Bistand og indeholdt lige saa vel Guds Ord til Menneskene, som Bibelen gjorde det. Bogen gav os mange vigtige historiske Oplysninger og fremsatte Evangeliets Principper paa en klar og tydelig Maade.

Fanny Hansen, Karla Hansen og Paula Rasmussen sang en Trio, hvorefter Koret sang.

Præsident Christiansen talte derefter angaaende Kristi Forsoning og Menneskets Opstandelse. (Talen findes i Nr. 9 af „Skandinaviens Stjerne".)

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 134 i Korbogen og Bøn af Ældste Orla Nielsen.

Konferencemødet Mandag den 8. April, Kl. 8 Aften.

Mødet angik særlig Københavns Gren og aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vi glædes og frydes" og Bøn af Ældste Orla Nielsen. Derefter blev Nr. 139 i Korbogen sungen. Ældste Niels F. Green bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og henpegede til de herlige evangeliske Gaver, Herren delagtiggjorde de Hellige i.

Præsident Christiansen talte angaaende Bønnens store Betydning. Han omtalte de Forfølgelser, som Kirkens Missionærer i tidligere Tid havde været udsatte for, saa at endog nogle havde maattet lide Martyrdøden. Han oplæste den financielle Rapport, der enstemmig blev godkendt. Det fremgik af den statistiske Rapport, at siden sidstafholdte Konference havde 11 forenet sig med Kirken ved Daab. Præsidenten foreslog Kredslærerne samt Bestyrelserne og Funktionærerne indenfor de forskellige Grensorganisationer til Opholdelse af de Hellige. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Præsident Christiansen fremholdt derefter, hvorledes Missionærerne bragte Menneskene et Fredens og Glædens Budskab, idet de oplyste dem angaaende Kristi Evangeliums Principper. Han oplæste nogle Citater fra Pagtens Bog, der indeholdt Forklaringer med Hensyn til de Emner, han omtalte. Sluttelig bar han sit Vidnesbyrd, at Jesus Kristus er Guds Søn og Verdens Frelser.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Missionærmødet Tirsdag den 9. April.

Tirsdag Formiddag afholdtes et Missionærmøde, ved hvilket hver især af Missionærerne udtalte sig med Hensyn til deres Gerning.

Præsident Christiansen fremholdt, hvad der særligt krævedes af Brødrene og talte opmuntrende Ord til hver især særskilt.

Mødet Tirsdag Aften den 9. April.

Tirsdag Aften blev der afholdt et Fællesmøde for Ungdomsforeningerne og den kvindelige Hjælpeforening. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv" og Bøn af Ældste Fred H. Heese, hvorefter Sangen: „O min Fader, Du, som troner", blev sungen. Missionærerne McKay, Fred H. Heese og Præsident

Christiansen sang en Trio, hvorefter Broder Orla Nielsen oplæste en smuk, norsk Fortælling.

Præsidenten over de unge Mænds Forening, Ældste Niels F. Green, gav Rapport over de unge Mænds Virksomhed siden sidstafholdte Konference. Mathilde Zabell, Præsidentinden over de unge Kvinders Forening, gav Rapport vedrørende denne Forening og knyttede hertil nogle Bemærkninger vedrørende Ungdomsforeningernes Virkeplan. Begge Foreninger holdt Fællesmøder hver Tirsdag Aften Kl. 8, og foruden, at der blev udført et blandet Program ved disse Møder, blev der holdt en eller to evangeliske Taler.

Ældste Arwell L. McKay spillede en Orgelsolo, hvorefter Salmen: „O sig, hvad er Sandhed", blev sungen.

Præsidentinden over den kvindelige Hjælpeforening omtalte denne Forenings Virksomhed og fremholdt den store Vigtighed af, at Menneskene retter sig efter de ti Guds Bud og efter Evangeliets Principper, som de er tilkendegivne Menneskene ved Aabenbaring fra Gud i vore Dage. Søster Kristine Tronier, anden Raadgiver til Søster Knudsen, sammenlignede Livet med en Skole, og det gjaldt om, at vi lærte vore Lektier vel og efterlevede Guds Bud. Foreningens Kasserer, Hansine Frank, oplæste Halvaarsregnskabet, der enstemmig blev godkendt. Hun omtalte den velsignede Indflydelse, som Foreningen udøvede, idet Søstrene, som aflagde regelmæssige Besøg i Hjemmene, opmuntrede Kirkens Kvinder til Trofasthed, og assisterede de fattige og syge. Foreningens Medlemmer indvandt selv værdifulde Erfaringer ved at besøge Kirkens Medlemmer. Foreningens Sekretær, Betty Sørensen, udtalte sig i Korthed vedrørende Foreningens Arbejde og bar sit Vidnesbyrd angaaende de mange Velsignelser, de modtog, som adlød Herrens Bud. Sangen Nr. 272 blev sungen.

Præsident Christiansen talte derpaa. Han sagde, at det var vel, om Salmeordet: „Gør, hvad er ret", var dybt indgravet paa Hjertets Tavle, saa at vi altid levede Herren til Behag. Han takkede den kvindelige Hjælpeforening for det gode Arbejde, der var bleven udført af Foreningens Medlemmer. Han formanede Kirkens Medlemmer til at komme betids til Forsamlingerne og mindede om Præsident Brigham Youngs Ord: „Sen til Forsamling er sen til Guds Rige." Vi skulde bestræbe os for stedse at have Olie til vore Lamper, saa at vi var beredte til at møde Herren ved hans anden og herlige Tilkommelse. Han fremholdt den store Nødvendighed af, at Kirkens Medlemmer holdt Sabbaten hellig og ikke besøgte offentlige Forlystelser paa denne Dag.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salme Nr. 209 og Taksigelse af Ældste Niels F. Green. Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).